

хѣрятъ благополучіето, за което Кармилскый ангелъ бѣше ги сгодилъ. Но сега тѣзи клетници ся виждахъ като да придружавахъ погребалнѣхъ пропраткѣ, защото наистинѣхъ къмъ гробѣтъ занасяхъ изчезналото си благополучіе.

И ако имаше нѣщо доволно да растуши окаяниѣхъ женѣ, то бѣ прѣминуваніето ѝ отъ Неаполскый пѣкъль въ изгубенныйтъ рай на кѣщицѣхъ ѝ въ Амалфіо, дѣто и стигнахъ на присъгнуваніе.

И при всички жестоки възпоминанія които раздигнахъ въ душѣхъ и' това прибѣжище, но като пригърнахъ старѣхъ си майкѣ, Марія оѣсти че и' по отлекихъ на душѣхъ. Отдѣхнахъ си въ този оазъ на тишинѣхъ, украсенныйтъ отъ работныѣхъ ѝ рѣцѣ. Измокри съ сладостны слъзы вѣтхыѣ онѣзи отъ бащѣ отъ майкѣ постыкы, тѣзи свидѣтели на изчезналѣхъ ѝ радость, булченскый си одѣръ, честныѣхъ онѣзи образы, люлчицѣхъ онѣзи която чакаше чедото ѝ. — И тѣй заспа люлѣйна като дѣте отъ братіята си, които ѝ казувахъ — надѣй ся, и общавахъ и' ся че като стане тя и Мазаниелъ ще си дойде.

А когато станѣ, съживена отъ дългъ снѣ, възмнѣ себе си честита още и ся завтече на прозорецѣтъ, който освѣтяваше слънцето на свѣтливъ, ясенъ день.

Но увы, видѣ като минувяхъ низъ пѣтя, призрацыѣ на болѣзнитѣ ѝ, жѣртвыѣ на съпруга ѝ, прѣдписанныѣ за смѣрътъ, които бѣхъ избѣгнали отъ огнедышаніето на Неаполь, тя ся трѣшна пакъ вѣтрѣ въ стаѣхъ си и не дѣрзѣхъ вече да ся посочи на вѣнъ да погледне.

А слѣдъ шесть мѣчителны часове на очакваніе, най-послѣ Мазаниелъ пристигнахъ, воденъ или повече носенъ отъ шурина си.

— Свободенъ ли е? Мой ли е вече? извика горката жена, като ся върли срещу него.

— Свободенъ? дано да бѣше! Искрадиѣхъ го отъ народа който го тѣрсяше на всякъдѣ, отговори момѣхъ.